

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἴόνιοι Νῆσ. συνών. ψαράς. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκίος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

αλγάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268 αλγάτου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλγᾶς.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

αλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. αλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < λεγεντάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδάρω, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὁ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις αλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδάρουνε τίσις ἰὰ σένα!

αλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. αλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο 'φτὸ μοῦ 'χες αλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

αλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φερχουρίζω κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πιέσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

αλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. αλέθον βόρ. ἰδιώμ. αλέσω Ἀπουλ. αλέσου Τσακων. αλέτω Ἀπουλ. αλένω Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ναλέθω Θράκ. (Μάλγαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλεσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρπούς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργανου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργανου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι κττ. Ἀλέθω καφέ. Ὁ μύλος αλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορζὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω κορκότα - πλουγούρ' (κορκότα = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χειρομύλου, πλουγούρ' = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖς πολλαχ. (συνών. φρ. κάνω ἐλαίς). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἥτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλῶσσα μ' ὅσον μπουρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. κοπανίζω ἀέρα) πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρόβιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπαῖτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλεστικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύλους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Λιβύσσ. || Ἀσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι, βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι Μάλγαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρᾶ, | κάνε τ' ἀλεύρια μου καλὰ, σ'ταρῆνα καὶ σμυραδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα, νὰ τρώσι ἐσ', νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι (ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Τσακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδομύχως, καταβιβάζομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀρκεσθῆναι πικρὸν τὸ ἐλέθετον 'πὺ μέσα σὰν τὸ ρύζι, γιὰτὶ γνωρίζει τὴν κατὰ τῆς αὐτῆς δὲν τὸν γνωρίζει. Συνών. τρώγομαι (ἰδ. τρώω).

αλειᾶ ἢ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειῖα, παρ' ὃ καὶ ἀλειᾶ μεταγν.

1) Ἄγρα τῶν ἰχθύων, αλειᾶ Κέρκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.: Πᾶσι 'ς τὴν αλειᾶ Κέρκ. Πᾶω γιὰ αλειᾶ Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη αλειᾶ (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε γίνεται ἡ αλειᾶ τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. Βάρεσ' ἢ αλειᾶ (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης αλειᾶς) αὐτόθ. Συνών. αλειό, ψάρεμα. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

αλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Στειλᾶρι αλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

αλειμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) αλειμ-μον Κύπρ. αλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. αλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ αλειμμαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχομε αλειμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

